

Πάνω στο γράμμα σου στάθηκα με πολύ σκεπτικισμό αγ. μου. Ένα κομμάτι της ζωής που μοιραία τραβά το δρόμο της ζωντανά και σκληρά είναι κι αυτό.

Στην πορεία της τίποτε δεν μπορεί να αντισταθεί ούτε κι εμείς οι ίδιοι.

Δεν είναι αντίπαλοι το κορμί (η ύλη) και το πνεύμα, όσο κι αν το όνειρο μιας ήσυχης ζωής μπορεί να μας κάνει να πιστέψουμε.

Το πνεύμα στέκει παντού και πάντοτε κυρίαρχο και για τους άσημους της ζωής και για τους ξέχωρους. Όσο κι αν οι πρώτοι λίγο νοιώθουν τους δευτέρους αυτούς που κεντρισμένοι από την ΙΔΕΑ τραβούν μπροστά όμως κάποτε κάποια αχτίνα περνά τα σκκοτάδια της ψυχής τους,

κάποια αναλαμπή θα φωτίσει κι αυτών το μυαλό κάποιος στεναγμός θα κρυφανθίσει στα στήθη τους, κάποια φουρτούνα θα τους ταραξει. Ίσως να μην έχει τη δύναμη να τους συνεπάρει πέρα για πέρα όμως αναμφισβήτητα θα τους σπρώξει σε μια παρόρμηση.

Μακαρισμένοι αυτοί που τους δρόμους πρωτανοίγουν.

Ευλογημένοι αυτοί που τους ακολουθούν

Όμως για τη γη θα σου μιλήσω τώρα αγαπητέ, τη γη που κρύβει μέσα της τα πιο μεγάλα μυστικά και μαζί μ' αυτά το πιο μεγάλο. "Τη γοητεία που δίνει η δύναμη της ύλης της στο πνεύμα των όντων της".

Τίποτα δε μ' έδεσε πιο πολύ από τούτο το δεσμό.

Κι' όταν λειτουργός σε κάποιο ξέχωρο δημιούργημα ρίζωνα τα δένδρα πάνω σε μια γη που ποτέ δεν την πίστεψα με κανένα τρόπο δική μου πάντα ρίζωνε μέσα μου κι η πίστη πως πλάι στη δημιουργία έκανα κι ένα ανουσιούργημα.

Επαναστατημένο στεκόταν το πνεύμα.

Ανήθικη φαινόταν η δημιουργία.

Βραχνάς μου στεκόταν το φούντωμα του πράσινου πάνω στην κατάξερη γη.

Ναι. Πάντα ονειρευόταν ένα φούντωμα. Μα όχι τέτοιο.

Τόθελα σφιχτά ταιριασμένο μέσα στα κάποια άλλα καλούπια.

Δεν ξέρω αν θα με χαρακτηρίσεις υπερβολικά ευαίσθητο.

... η κατάλαβε πόσο πόνεζε το να ξέρει ότι τους κορμούς τους, που σπύριζαν και του μύχλη της γης, που κληρονομούνταν με κληρονομικά-ρες-πλάστικα κι αυτές δοσμένες (άν όχι άκαρφα) θα ερχόντουσαν να χαστούν ημε... δε γνήσι...

Όμως ν' αγωνιστεί πρέπει ο καθένας.

Να πλάσει ο ίδιος κάτι και με το κορμί με την καρδιά με το πνεύμα με το γέλιο να το χαίρεται.

Τάχαμε πει πολλές φορές αυτά. Δεν ξέρω όμως αν με ένοιωθες. Θα σου συμπληρώσουν όμως τις σκέψεις μου. Δε με νοιάζει αν αυτός που θα χαρεί την αγαλλίαση του συνδέσμου της ύλης γης με το πνεύμα γη θα σταθεί μόνο στα ωφέλη που προσπορίζεται η υλική πλευρά ή έχει τη δύναμη να νοιώσει πέρα για πέρα και τη χαρά της υπέρτατης εξάρσης που χαρίζει η πνευματική.

Απλούστατα ο ένας ζει πιο πολύ, πιο έντονα, πιο πλατειά
πιο θεϊκά (αν το δέχεσαι) μια κατάσταση της οποίας ο άλλος
αδράχνει μόνο ελάχιστες πτυχές. Όμως ζουν κι οι δυο.
Ζουν αληθινά, ζωντανά, σκληρά και χαίρονται ο καθένας
με το δικό του τρόπο.

Να γιατί δε νοιάζομαι αν τη γη αυτή τη ζουν Τούρκοι για
Έλληνες Εβραίοι για

Εκείνο πώχει αξία είναι να τη ζουν αυτοί που την ποτίζουν
με τον ιδρώτα τους και να περπατούν πάνω της ελεύθεροι,
διαφεντευτές της, κυρίαρχοί της. Ν' αναπνέουν περήφανοι
τον αέρα της που νάναι αέρας δροσιάς, ομορφιάς, λεβεντοσύνης,
όχι πνίχτης.

~~.....~~
~~.....~~
~~.....~~
I

Ως αδάμας λάμπουν υπό τας ακτίνας του ηλίου. Μας εστηρίξατε
εις στιγμές κλονισμού και μας εμψυχώσατε.